

the umbrella

ချိုပိန်းနောင်

လနီနီကို မြင်တဲ့ လူ

(စာဖတ်မိတ်ဆွေများအား ဝန်ခံခြင်း)

ယခုစာအုပ်သည် ကျွန်မ၏ ဒုတိယမြောက် အရေးအသားများ စုစည်းခြင်း စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ ပထမ တစ်အုပ်ဖြစ်သော (ဖွင့်ဆောင်း မရတဲ့ ထီး) စာအုပ်အား နှစ်ကာလများ စာပေတိုက်မှ ၂၀၁၆ ဖေဖော်ဝါရီတွင် ပထမအကြိမ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှုအချို့ ရှိခဲ့ပြီး အတန်ငယ် အရောင်းသွက်ခဲ့ပါသည်။ (ဖွင့်ဆောင်းမရတဲ့ ထီး) စာအုပ်တွင် ပါဝင်ခဲ့သော ဇာတ်ကောင်အများ စုမှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့မဟုတ် ဖွင့်ဆောင်းမရတဲ့ ထီး စာအုပ်တွင် ပါဝင်ခဲ့သော အရေးအသားအချို့ (စာကြောင်းအချို့)တို့ မှာ ကျွန်မ၏ အစိတ်အပိုင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတွင် လှပသော ငယ်ဘဝမရှိခဲ့ပါ။ သေချာရေရာသော၊ ချစ်မေတ္တာ အရင်းမှန် ပြည့်ဝသော မိတ်ဆွေနှစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးသော်လည်း အသက်ငယ်ရွယ်စဉ်ပင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ခရစ်တော်၌ အိပ်ပျော်ခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး ခရစ်တော်၌ အိပ်ပျော်ပြီးနောက် ကျွန်မဘဝတွင် သူတို့ ကဲ့သို့ ခင်မင်ရသော မိတ်ဆွေများ ရှိမလာတော့ပါ။ ထိုအချိန်ကတည်းက ကျွန်မ တစ်ဦး တည်းလိုလို အချိန်အများ စုကို ကုန်ဆုံးခဲ့ပါသည်။ ထိုအဖြစ်ကပင် စာပေနှင့် ပိုမိုနီးစပ်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့ ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ကျွန်မ အထင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်မ အသက်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ်တွင် ဝတ္ထုဟု ကိုယ့်ဘာသာကို ယ်ခေါ်သော ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် စတင် ရေးခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကဗျာများ၊ ပညာရေးကိုသာ အလေးပေးလိုပြီး အပြင်စာ ဘာမှ ပေးမဖတ်သော ကျွန်မတို့ မိသားစုထဲတွင် ထိုကိစ္စသည် အကြီးမားဆုံးအပြစ် ဖြစ်သည်။ ပြာပုံတိုးသော ကိစ္စဖြစ်သည်။ တကယ်လည်း ကျွန်မ ပြာပုံတိုးလေသည်။ မိဘများ မရိပ်မိအောင် ကျွန်မဘာသာ ရေးချင်တာတွေ ကျိတ်ရေး၊ ပြီးလျှင်တော့ အိမ်သာထဲသွား ရေးထားသော စာရွက်များကို မီးရှို့ကာ ရေဆွဲချရသည်။ ကျွန်မ အသက် ၂၁ တွင် ကျောင်းပြီးသည်။ ကျောင်းပြီးသည့် နောက်မှ အင်တာနက်စသုံးကာ ယခု ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ကိုနေမြနှင့် အတူ ဝက်ဘ်ဆိုဒ်တစ်ခု ထောင်ပြီး ကဗျာများ စာများ အတူ ရေးခဲ့ကြသည်။ သူလေ့လာခဲ့သမျှများကို ကျွန်မအား ပြန်လည်ဝေမျှရင်း၊ နီးစပ်ရာ အသိုင်းအဝိုင်းများမှ နာယူမှတ်သားရင်း အနည်းငယ် များ ပြားသော စာအုပ်များ နှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ယခု ကျွန်မအသက် သုံးဆယ်တန်း ဖြစ်သည်။ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း စာတိုပေစ ပေါက်ကရရေးသော အချိန်မှ စတင်ရေတွက်မည် ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မ စာရေးခဲ့သည် မှာ ၁၄ နှစ်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် အမြဲလေ့လာရန် လိုအပ်နေသော လူထူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ အမြဲတမ်း လေ့လာနေရန်လည်း အသက်ရှင်သရွေ့ လိုအပ်နေဦးမည် ဖြစ်သည်။

ယခု ဒုတိယမြောက် အရေးအသား စာအုပ်ဖြစ်သော (လနီနီကို မြင်တဲ့ လူ) စာအုပ်သည် (ဖွင့်ဆောင်း မရတဲ့ ထီး) နှင့် တော့ အနည်းငယ် ကွဲပြားနိုင်မည် ထင်ပါသည်။ ရှိခဲ့သော နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွင် နက်နိုင်သလောက် နက်အောင် တူးခဲ့ရသောကြောင့် ပထမတစ်အုပ်တွင် ရှင်တို့ ရော ကျွန်မပါ အတော်ပင်ပန်းခဲ့ ကြပြီးပါပြီ။ ယခုစာအုပ်တွင် ကျွန်

နိမ အကြောင်းအရာပိုင်း ဆိုင်ရာကို များ စွာလျှော့ချကာ အရေးအသား ပိုင်း ကိုသာ ဦးတည်ရေးသားထားခဲ့ပါသည်။ ။ စာများ သောကြောင့် ဖတ်သူများ ဟု နိုင်ပါသည်။ ။ ပျင်းရိငြီးငွေ့လာနိုင် ပါသည်။ ။ အကြောင်းအရာ တစ်ခုတည်းကို အသေးစိတ် ရှည်လျားစွာ ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်မရှည်လည်း ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ ။ သို့သော်လည်း ဖုန်းဆိုးမြေတွင် ဂေါ်သဇင်လည်း ပေါက်ရောက်နိုင်ပါ သည်။ ။ ယခုကာလသည် ကျွန်မ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အရေးအသားတို့ ကို ကျွန်မဘာသာ စမ်းသပ်နေသော ကာလ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်မနှင့် အတူ ဝင်ရောက် အစမ်းသပ်ခံပေးကြမည့် ရှင်တို့ ကိုလည်း ကျွန်မ အထူးကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ။

ကျွန်မအား စိတ်အားဆေးအားဖြင့် အစွမ်းကုန် ကူညီပေးနေသော ဒေါက်တာ စောဖြိုးဝေလင်း (ကဗျာ ဆရာ ဖိုးခွား)၊ ယုံယုံကြည်ကြည် ထုတ်ဝေပေးသော the umbrella Writing Culture၊ မအားမလပ်သည့် အကြားမှ ကျွန်မ စာရေးနိုင်အောင် ကျွန်မဆီ တကူးတက လာလာပေး တတ်သော ကျွန်မ၏ မွေးသမိခင်၊ အမေ အိမ်တွင် မရှိခိုက် အိမ်ထမင်း အိမ်ဟင်းစားရရန် အခက် မကြာခဏတွေ့ခဲ့သော်လည်း နားလည်ပေးခဲ့ သော ကျွေးသဖခင်။ အားလုံးကို နက်နက်နဲနဲ ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါသည်။

။

ချိုပိန်းနောင်

(၂၀၁၇၊ မတ်လ ၂၆၊ တနင်္ဂနွေ နံနက် ၂:၄၈)

ကြွက်မွေးနဲ့ လုပ်တဲ့ စန္ဒရား

အိမ်စပြောင်းလာတုန်းက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း။ တစ်ကိုယ်တည်း နေရတာကို ကြိုက်တာမို့ ကျန်းမာရေးအတွက်လည်း အဆင်ပြေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလိုက်သိလှတဲ့ အမေက ဒီအိမ်ကို ကျွန်တော့်အတွက် ငှားပေးခဲ့တယ်။ အိမ်က အတော်ကြီးကို ကျယ်ဝန်းတယ်၊ ခြံကလည်း အတော့်ကို ကျယ်တယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း နေရတာတောင် အိမ်ကို အားနာနေရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ပါတဲ့ ပစ္စည်းလေးက နည်းနည်းလေး။ ဂစ်တာလေးတစ်လုံး၊ အဝတ်သေတ္တာအိတ် နှစ်အိတ်နဲ့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ဒါပဲ။ တော်တော်ကြီးကြီး ပစ္စည်းဆိုလို့ အဖေအမေ စန္ဒရားတစ်လုံးပဲ ပါလာတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ပြောင်းတော့ အမေက တာဝန်ကျေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အိမ်လိုက်ပြောင်းပေးတယ်။ ခြံရှင်းလုပ်သား နှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး သုံးရက်ခြံရှင်းပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကြားထဲလည်း အိမ်ကို သပ်ရပ်အောင် ရှင်းလင်းပေးတယ်။ နောက် ... ကျွန်တော် သဘောကျလို့ ဝယ်ပြီး စုထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ဂရုတစိုက်နဲ့ သယ်ယူလာပေးတယ်။ အပေါ်ထပ်က အခန်းကျယ် တစ်ခန်းထဲမှာ နေသားတကျ နေရာချပေးတယ်။ သူ့ အဓိက ဂရုစိုက်တာကတော့ သူ့လင်တော်မောင် ထားရစ်တဲ့ စန္ဒရားကြီးပဲ။ ကျွန်တော်က စန္ဒရား တီးရတာ အင်မတန် ဝါသနာကြီး

တယ်။ အဖေရှိစဉ်က အမေက ဒီစန္ဒရားကြီးနားကို ပေးမကပ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အော်ဂင်လေး တစ်လုံး ဝယ်ပေးတယ်။ အခန်းထဲမှာ ပဲတီးခိုင်းတယ်။ အင်မတန် ဝါသနာ ကြီးတယ်လို့ ပြောသာ ပြောရတာပါ။ တကယ်က ကျွန်တော်က တစ်ခါဖူးမျှ စန္ဒရားကို သေသေချာချာ ဆရာနဲ့ သမားနဲ့ သင်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး ။ အဖေလည်း သိပ်တီးတတ်တယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ ဟိုတစ်ပုဒ် သည် တစ်ပုဒ် ဧည့်သည် လာရင် တီးပြတာ လောက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီခေတ်ကာလတုန်းက ဧည့်ခန်းထဲမှာ စန္ဒရားကောင်းကောင်း တစ်လုံး အလှထားနိုင် ခဲ့ရင် အဲဒီအိမ်ရဲ့ အနေအထားနဲ့ အဆင့်အတန်းကို မြင့်မားတယ်လို့ ခန့်မှန်းတတ်ကြတာကြောင့် ပဲ။ ဒီစန္ဒရားကို ဝယ်ဖို့ အဖေအမေ ကျွန်တော့်အဘွားရဲ့ တစ်ခုတည်းသောအမွေ ရှေးဟောင်း အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီး ဖြုတ်ရောင်းခဲ့ကြရတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်သားတွေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး ။ လူ့လောကမှာ ကလည်း ရှိတာ၊ မရှိတာ အပထားလို့ အမြင်ကောင်းအောင် နေနိုင်ဖို့ က ပိုအရေးကြီးနေကြတာမို့ အဘွား ထားရစ်တဲ့ အမွေကို ထုတ်ရောင်းရကောင်းလားလို့ ဘယ်သူမှ စောဒကမတက်ဖြစ်ကြဘူး ။ စန္ဒရားရဲ့ တံဆိပ်က ပြင်သစ်စာလား စပိန်စာလားပဲ၊ ကျွန်တော် မဖတ်တတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်အလုပ်က မည်မည်ရရ မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့ ထဲမှာ ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံက လူငယ် အများ စုရဲ့ နေထိုင်မှုပုံစံအတိုင်းပါပဲ။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ထိ အမေ့လုပ်စာ ထိုင်စားတယ်။ ဘွဲ့ရပြီးပေမဲ့လို့ ကိုယ့်လုပ်စာ ကိုယ်စားပြီး ကိုယ်တိုင် ရပ်တည်နိုင်လောက်အောင် မဖြစ်ထွန်းတဲ့ ပညာရေးမို့ အမေကလည်း နားလည်စွာနဲ့ ပဲ ကျွန်တော့်ကို မငြိုမငြင် တင်ကျွေးထားတယ်။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီဆိုင်တွေနဲ့ ဘားတချို့မှာ အပျော်တမ်း ဂစ်တာ လိုက်တီးတယ်။ တစ်ခါတလေ သီချင်း

ရေးတယ်။ သီချင်း လာဝယ်တဲ့ လူရှိရင် ရောင်းတယ်။ ပိုက်ဆံနည်းနည်း ပါးပါးရရင် အမေ့ကို ပေးတယ်။ အမေက ကျွန်တော့်ကို ချစ်ရှာတယ်။ ကျွန်တော် ရှာလာသမျှ နည်းသည် ဖြစ်စေ၊ များ သည် ဖြစ်စေ တစ်ခါဖူး မှု မယူဘူး။ ကျွန်တော်သုံးဖို့ ဆိုပြီး ပြန်ပြန် ပေးလေ့ရှိတယ်။ လောကမှာ အမေနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ရှိတော့တာမို့ အချင်း ချင်း နားလည်မှုနဲ့ ရိုင်းပင်းပြီး နေကြတယ်။ ဒီအရွယ်အထိ အလုပ်အကိုင် အတည်တကျ မရှိတာက လွဲလို့ ပေါ့လေ။

ခုတလော ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းဘူး။ ဆရာဝန် က ကျွန်တော့်ကို ဖြစ်နိုင်ရင် ခရီး ထွက်ပါလို့ ပြောတယ်။ မဖြစ်နိုင်လို့ မ ဟုတ်ဘူး ။ ကျွန်တော် မသွားချင်တာ၊ ဒီတော့ အမေက ခုနေနေကျ ပတ် ဝန်းကျင်ကနေ ခဏတစ်ဖြုတ် ဖြစ်ဖြစ် ထွက်ပြီး တခြားတစ်နေရာမှာ သားအမိနှစ်ယောက် သွားနေဖို့ စီစဉ်တယ်။ လက်ရှိ အမေ့အိမ်မှာ က ဧည့်သည် တွေ တအားများ တော့ ကျွန်တော် မျက်စိရှုပ် နားရှုပ်တယ်။ ဒါ ကလည်း အမေ့အလုပ်နဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ လူတွေဆိုတော့ အလုပ်မရှိတဲ့ ကျွန်တော်က အထွန့်သွားတက်ဖို့ မသင့်တော်ဘူးပေါ့။ ဆေးလိပ်ငွေတွေ အမှိုက်နဲ့တွေလည်း ရှိတော့ ပြတင်းပေါက်မရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ဒီအနံ့တွေက လှောင်ပိတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ အပြင်တွေမှာ ကျွန်တော် ဂစ်တာလိုက်တီးရင်လည်း ဆေးလိပ်ငွေ၊ အရက်နံ့၊ ဆေးနံ့ စတာတွေ မှန်ထူနေတတ်တဲ့ နေရာတွေမှာ တီးရတာ များ တော့ ကျွန်တော် ကြာ တော့ အဆုတ် မကောင်းတော့ဘူး။ ဒါတောင် ကျွန်တော် ဆေးလိပ်တွေ အရက်တွေ မသောက်လို့ ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ခဏ ခဏ ချောင်းတွေ ဆိုးလာတယ်။ အမေက ကျွန်တော် ဒီအနံ့တွေကြောင့် ရောဂါဖြစ်တယ် ဆိုတာကို အပြည့်လက်မခံ ဘူး။ ကျွန်တော် ဆေးလိပ် အရက်တွေ မ သောက်လို့ ဒီအနံ့တွေကို ပိုမခံနိုင် ဖြစ်တာလို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။ အမေ

ဘယ်လိုပဲပြောပြော ဆရာဝန်ကတော့ ဒီဝန်းကျင်နဲ့ ဝေးတဲ့ နေရာတစ်ခု
မှာ ယာယီဖြစ်စေ သွားနေဖို့ အကြံပေး လိုက်တယ်။ အကြံပေးပြီးနောက်
ပိုင်း အမေက ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်တစ်ခုမှာ နေဖို့ ရာ အ
စီအစဉ် တွေ ဆွဲတော့တာပဲ။ ဝန်းကျင်အသစ်မှာ ဘယ်နှစ်လနေမယ်၊ ဒီ
က အလုပ်တွေကို ဘယ်သူနဲ့ လွှဲခဲ့မယ်။ အိမ်ကို ဘယ်သူအပ်ခဲ့မယ်။ ဘ
ယ်မှာ နေမလဲ၊ ငွေဘယ်လောက် သုံးမလဲ ဆိုတာက အစပေါ့။ ကျွန်
တော့်သဘောကတော့ အမေ့ကို မခေါ်သွားချင်ဘူး။ ကျွန်တော် တစ်
ယောက်တည်း နားနားနေနေ နေချင်တာပဲ။ တစ်ယောက်တည်း နေချင်
တာလည်း ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဆေးလိပ်ကို လက်ကြားညှပ်ထားတ
တ်တဲ့ အမေ့ကို ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးအတွက် အနားယူတဲ့ နေရာကို
ခေါ်မသွားချင်တာ။ ကျွန်တော် အမေ့ကို ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိ
ဘဲ အားနာနေမိတာ အကြာကြီးပဲ။ နောက်တော့ အမေက သူ့ဟာသူ ရိပ်
မိသွားပုံပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အေးဆေးနေပါလို့ ဆိုလာတ
ယ်။ သူ ငှားပေးတဲ့ အိမ်မှာ နေဖို့ နဲ့ ကျန်းမာလာတာနဲ့ သူ့ဆီ အမြန်ဆုံး
ပြန်လာဖို့ မှာ တယ်။ ပြီးတော့ အပေါ်မှာ ပြောထားတဲ့ အတိုင်း အိမ်ရှင်း
နေတော့တာပဲ။

အမေ့မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ မြို့ရဲ့ အစွန်နေရာမှာ ရှိတဲ့ အိ
မ်တစ်လုံးကို ရတယ်။ အိမ်က အခန်းကျယ်တွေ ရှိပြီး ခြံကလည်း ကျယ်
တယ်။ ယာဉ်အသွားအလာလည်း ကျဲတယ်။ တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်လည်း
တအားကပ်နေတာမျိုး မဟုတ်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ အေးအေး
ဆေးဆေး ရှိတယ် ပြောရမယ်။ ဈေးကလည်း သင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ မ
ယုံနိုင်လောက်အောင် သင့်တင့်တဲ့ ဈေးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေက
ကျွန်တော့်ကို သူ့အလုပ်မှာ သုံးနေတဲ့ တစ်ပတ်ရစ် ဒီဇယ်ကားလေးတစ်
စီး ပေးတယ်။ စားသောက်တာကတော့ အိမ်မှာ ပဲ ချက်ပြုတ်စားရမှာ

ပေါ့။ အပြင်မှာ အမြဲစားဖို့ ရာက အမေ့မှာ ငွေ မလုံလောက်ဘူး။

အိမ်က အနည်းငယ်ပျက်စီးနေပေမဲ့လို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း နေမှာ ဆိုတော့ အဆင်ပြေပါတယ်။ ပျက်စီးနေတဲ့ နေရာမှာ သွားမနေဘူးပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက်က အောက်ထပ် ဧည့်ခန်း တစ်ခန်းလောက်ဆို လုံလောက်ပြီ။ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးအတွက်ရော ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ အဆင်ပြေတဲ့ အနေအထားမို့ အမေ တတ်နိုင်တဲ့ ငွေနဲ့ သင့်တော်တဲ့ နေရာမို့ ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်တယ်။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒီအိမ်က သရဲရှိတယ်လို့ ဒီဝန်းကျင်မှာ နာမည်ကြီးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို အိမ်ရှာပေးတဲ့ အေဂျင်စီကလည်း ဒါကို ဖုံးကွယ်ထားဘူး။ ငှားရမ်းခဈေးသင့်တာ ဒါကြောင့် ပါလို့ ပြောထားပြီးသား။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော်ရော၊ အမေရောက သရဲ ဘာညာဆိုတာတွေကို အယုံအကြည် သိပ်မရှိဘူး။ အမေကလည်း ဒီထက်ပိုပြီး ငှားရမ်းခ မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော် လာနေခဲ့တယ်။

ပြောင်းပြီး အတော်ကြာတဲ့ အထိ ဘာပြောင်းလဲမှုမှ လည်း မရှိတော့ သရဲရှိတယ်လို့ ပြောကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်တော် ရယ်ချင်လာတယ်။ သူတို့ က အိမ်အပြင်ကနေပြီး အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်၊ ဘယ်လိုတွေ ... စသဖြင့်နဲ့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ တွေ့ခဲ့ရသလိုလိုတွေ ပြောကြတယ်။ တကယ်တမ်း အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာခံစားမှု ထူးထူးဆန်းဆန်းမှ လည်း မဖြစ်သလို ဘာမှ လည်း မတွေ့ဖူးဘူး။ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ကျွန်တော် ဘုရားတက်တယ်။ တနင်္လာနေ့ မနက်စောစောတိုင်းမှာ ဆေးရုံ မသွားခင် ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ဆီ ဝင်ဝင်လာတတ်တယ်။ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို စစ်ဆေး ပေးတယ်။ ဆေးပေးတယ်။ ဒီအပတ်အတွင်း သူနဲ့ ပြန်မတွေ့ခင်အချိန်မှာ ကျန်းမာရေးအတွက် ကျွန်တော် ဘာတွေ လုပ်ထားသင့်တယ် ဆိုတာမျိုး

တွေ ပြောပြတယ်။ ညနေပိုင်းမှာ မြို့ပတ်လမ်းကို ပတ်ပြီး လမ်းလျှောက် ထွက်တယ်။ လေကောင်းလေသန့်ရှူရင်း လေ့ကျင့်ခန်း နည်းနည်းပါးပါးလုပ်တယ်။ မြို့ပတ်လမ်းက ကျွန်တော် တို့ မြို့ တောင် တန်းထူထူရှည်ရှည်တွေ ကြားထဲမှာ ဖောက်ထားတာမို့ မနက်နဲ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွေ ဆိုရင်တော့ မြို့ပတ်လမ်းကို နေရောင် တိုက်ရိုက်ကျတယ်။ အပူလွန်ကဲတဲ့ ရာသီဥတုတွေ ရောက်ပြီဆိုရင် မြို့ပတ်လမ်းဟာ အခြေအနေ အတော်ဆိုးတယ်။ ကတ္တရာနဲ့ ခင်းထားတာမို့ တချို့နေရာတွေမှာ ကတ္တရာစေးတွေ ပျော်တယ်။ ကတ္တရာလောင်ရင် ဘာလောင်တာနဲ့ မှ မတူဘူး။ အလုပ်ကိစ္စ အထွေအထူး မရှိကြရင် ညနေပိုင်းတွေလောက်ပဲ မြို့ထဲက လူတွေ အိမ်ပြင်ထွက် လမ်းလျှောက် ဈေးဝယ်လုပ်ကြလေ့ ရှိတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး အလည်လာတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ပေးချင်တဲ့ လူတွေ လာတယ်။ ဒီလောက်ပဲ။

မြို့ထဲ သွားရင်တော့ ရယ်ရတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဈေးထဲက လူတွေက မြို့စွန့်က အိမ်မှာ တစ်ယောက် တည်းနေတဲ့ လူဆိုပြီး အထူးအဆန်းတွေ ကြည့်ကြ၊ သတိပေးတာဆိုပြီး ပြောကြဆိုကြ လုပ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာ နေလာတာ ခုဆို သုံးလထဲ ဝင်တော့မယ်။ ဘာထူးခြားမှုမှ မဖြစ်ဘူး။ သူတို့ တွေ ဘာကို ကြောက်နေကြ သလဲတော့ ဘုရားရှင်လည်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ လည်း သိမယ်မထင်ဘူး။ သေချာတာကတော့ ဒီအိမ်ကို သူတို့ ကြောက်နေကြတယ် ဆိုတာပဲ။ ကျွန်တော် အသီးအရွက် ဝယ်နေကျဆိုင်က အဒေါ်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို အမြဲ သတိပေးလေ့ ရှိတယ်။ ကြာတော့ ကျွန်တော် အာရုံနောက်လာတယ်။ (အဒေါ် ထိုင်းသရဲကား တွေ သိပ်မကြည့်နဲ့) လို့ ပိုက်ဆံရှင်းပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ နောက်နေ့ကစပြီး ကျွန်တော် သူ့

ဆိုင်မှာ သွားမဝယ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးကို ဒီအကြောင်း
တွေ ပြောပြတော့ သူကတော့ မိန်းကလေးပီပီ ကြောက်ပြတယ်။ ဒီ
ကောလာဟလတွေကို သူ့ကို ကျွန်တော် မပြောပြခင်က သူ လာလာလ
ည် နေတာ အကောင်း၊ ဒီအကြောင်းလည်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပြီးရော
ဟိုနားက အသံကြားသလို ဒီနားက အသံကြားသလိုတွေ ခဏ ခဏ
ပြောပြလာတယ်။ ဈေးထဲက အဒေါ်ကြီးကို အာရုံနောက်လို့
သူဆိုင်မှာ ဈေးမဝယ်ဘဲ ကျွန်တော်နေတာ ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ်လို့ ကျွန်
တော့်ကောင်မလေးကိုတော့ အဲဒီလို အာရုံသွားနောက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွ
န်တော် အာရုံနောက်တာထက် သူက နောက်နှစ်ဆယ်ဆလောက် အာရုံ
နောက်ပြလိမ့်မယ်။ သူ့အကြောင်း ကျွန်တော်သိတယ်။

တစ်နေ့တော့ တနင်္ဂနွေမနက်မို့ ကျွန်တော် ဘုရားသွားတယ်။ ကျွန်
တော့် ကောင်မလေးက အစောကြီး အိမ်ကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ကို အိ
မ်သော့ပေးခဲ့ပြီး အိမ်စောင့်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ဘုရားက ပြန်လာ
တော့ သူ မရှိတော့ဘူး။ အိမ်သော့ကို အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှာ ဒီအတိုင်းထား
ခဲ့တယ်။ စာလည်း ရေးမသွားဘူး။ သော့ကို လူမြင်သူမြင် ဒီအတိုင်းထား
ခဲ့တော့ အိမ်ထဲ သူခိုးဝင်ရင် မခက်လား၊ ထင်တာကတော့ သော့ကို ဒီတို
င်းထားခဲ့လည်း သရဲခြောက်တဲ့ အိမ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတာဆိုတော့
ဘယ်သူခိုးမှ ဝင်မခိုးလောက်ဘူးလို့ သူထင်သလားတော့ မပြောတတ်
ဘူး။ မိန်းမသူခိုး ဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုတွေးချင်တွေးပြီး ခိုးချင်မှ လည်း
ခိုးမှာ ပေါ့။ ယောက်ျားသူခိုး ဆိုရင်တော့ သူတွေးသလို တွေးချင်မှ တွေး
မှာ ပေါ့။ ဥပမာ ကျွန်တော့်စိတ်လို သူခိုး မျိုးတွေ မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူက
ပြောနိုင်မှာလဲ၊ မိန်းမတွေများ ... လို့ တွေးရင်း အိမ်သော့ကို ကျွန်တော်
ဖွင့်လိုက်တယ်။ အိမ်ထဲမှာ လက်ရာခြေရာတွေ ပျက်နေတယ်။ စန္ဒရား
ကို ဖုံးထားတဲ့ စောင်စဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကို ကျနေတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲ

က ကော်ဇောကို တစ်ကောင်ကောင် ကိုက်ထားသလို အနားစတွေ ဖွာရ ရာ ကြုံနေတယ်။ နောက်ဖေးက ဒယ်အိုးက မီးပိတ်ထားပေမယ့်လို့ ချက် လက်စ တန်းလန်း။ ရေခဲသေတ္တာ ပွင့်နေတယ်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ဟင်းခွက်တချို့ ဟင်းတွေ နည်းနေတယ်။ နို့ပုလင်းလည်း ကွဲကျနေတယ်။ စန္ဒရားကတော့ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး တီးသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒယ်အိုးထဲက ဟင်းက သူချက်ထားတာ။ ဟင်းတွေ ဘာတွေကလည်း သူယူစားထားတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ နို့ပုလင်းကတော့ ဟင်းခွက်တွေ ယူရင်း ကျကွဲတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါအားလုံးကို သူလုပ်ထားတာလို့ ကျွန်တော် တွေးကြည့်လိုက်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဧည့်ခန်းက ကော်ဇောစအနားတွေ ဖွာနေတာကတော့ သူကိုက်သွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူက ပျင်းရင် လက်သည်းကိုက်နေတတ်တဲ့ မိန်းမပေမဲ့လို့ ပျင်းလို့ ကော်ဇော ကောက်ကိုက်နေတဲ့ မိန်းမမျိုးတော့ ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးသေးဘူး။

အရာရာကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ကျွန်တော် နေရာပြန်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက အဲဒီညနေအထိ ပြန်မလာဘူး။ သူ့အိမ်က တစ်ခါတလေ ထွက်မရတာမျိုးလည်း ရှိနိုင်တော့ သူ့ဆီက အဆက်အသွယ် မရတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက် မဆန်းဘူး။ အနားတွေ ဖွာနေတဲ့ ကော်ဇောကို ကတ်ကြေးနဲ့ လိုက်ကိုက် လိုက်တယ်။ ကော်ဇောဟာ အရင်ထက် အရွယ်အစားသေးသွားပေမယ့်လို့ ညီညီညာညာ ပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ ညစာစားပြီးတော့ ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ဝရန်တာ ထွက်ထိုင်ရင်း ဂစ်တာတီးချင်လာတယ်။ အခန်းထောင့်က ဂစ်တာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ဂစ်တာက ကြိုးတွေအားလုံး ပြတ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ပြတ်နေတာမှ တစ်ချောင်းချင်းက တစ်ချက်ချင်းစီ ပြတ်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အပိုင်းအပိုင်းတွေ ပြတ်နေတာ။ ကြာဆံပြုတ်အိုးထဲက ကြာဆံတွေလိုမျိုး။ ကျွန်တော် တော်တော် စိတ်ညစ်သွားတယ်

။ ဒီအိမ်မှာ ကြွက်ရှိနေပြီလို့ ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။ ဒီလောက်မာတဲ့ ကော်ဇောအသားကိုတောင် ကိုက်ဖြတ်နိုင်တဲ့ ကြွက်ဆိုတော့ ကျွန်တော့် ဂစ်တာကြိုးတွေကို အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် ဖြတ်သွားနိုင်တာ မဆန်းလှဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော့်ဂစ်တာအိတ်က ဇစ်ပိတ်ထားတာ။ ဂစ်တာအိတ်ကို သေချာအောင် ပြန်စစ်လိုက်တော့ အိတ်ထောင့်မှာ ဇစ်မညီဘဲ နည်းနည်းပြနေတဲ့ နေရာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ နေရာတကာ သွားလေရာ ဂစ်တာယူသွားတတ်ပြီး ညဆို ဂစ်တာနဲ့ ဖက်အိပ်မတတ် သံယောဇဉ်တွယ်တဲ့ ကျွန်တော်တောင် အိတ်ပြနေတာကို သတိမထားမိဘူး။ ခုမှ ဘယ်ကမှန်းမသိ ရောက်လာတဲ့ ကြွက်က သတိထားမိသွားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကြွက်ကို သိပ်မနာလိုလှဘူး။ ကြိုးအပိုင်းအပြတ်တွေကို ရှင်းလိုက်ပြီး ဂစ်တာကို အိတ်ထဲ အသေအချာ ပြန်ထည့်ထားလိုက်တယ်။

နောက်နေ့မနက် နိုးနိုးချင်းပဲ ဂစ်တာကြိုးဝယ်ဖို့ ခေါင်းထဲရောက်လာတယ်။ မနက်စောစော တူရိယာ ပစ္စည်းဆိုင်တွေ ဖွင့်ပျံ့မလား ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော် သိပ်သွားချင်နေတယ်။ ကျွန်တော့် ဂစ်တာကို ကြိုးအပြတ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် မမြင်ချင်ဘူး။ အိမ်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့ တံခါးခေါက်တော့မလို အမူအရာနဲ့ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာဝန်ကို အိမ်ရှေ့မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီနေ့ သူလာတာ စောတယ်။ ပုံမှန်အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အားနာတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ခုကတော့ ဂစ်တာကြိုးဝယ်ဖို့ ကိုပဲ စိတ်က လောနေတော့ သူ့ကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ကမန်းကတန်း ဖိတ်လိုက်တယ်။ သူလည်း ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ ကျွန်တော်ခေါ်တဲ့ ဆီ အူကြောင်ကြောင် လိုက်လာတယ်။ သူ့ရဲ့ ကိုးရိုးကားရားပုံစံကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားတယ်။ သူ့လက်ဆွဲသေတ္တာအိတ် က

လေးကို ကြွက်ကိုက်ထားတဲ့ ကော်ဇောပေါ်မှာ ချပြီး သူပါဝင်ထိုင်တယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဒီအချိန် မြို့ထဲမှာ ဂစ်တာကြိုး ဘယ်နားရောင်းသလဲ သိလားလို့ မေးလိုက်တော့ သူက နည်းနည်း စဉ်းစားပြီး မနက်ခြောက် နာရီခွဲဆို တံခါးဖွင့်ထားတတ်တဲ့ တူရိယာဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှိတယ်လို့ တွေး တွေးဆဆ ဖြေတယ်။ တံခါးဖွင့်ထားပေမယ့်လို့ ဆိုင်ဖွင့် မဖွင့်ဆိုတာ တော့ မသေချာဘူးလို့ ထပ်ပြောတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို နာရီဝက် အတွင်း ပြန်လာမှာ မို့ ခဏလောက် အိမ်စောင့်ပေးနိုင်မလားလို့ သူ့ကို မေးကြည့်တော့ သူက အချိန်ရသေးတဲ့ အတွက် ရပါတယ်လို့ အားနာပါး နာ ပြန်ဖြေတယ်။ သူအားနာလို့ ပြန်ဖြေတာကို ကျွန်တော် သိပေမယ့်လို့ ကျွန်တော် အချိန်မီသွားပြီး ပြန်လာပါ့မယ်လို့ ကတိပေးရင်း အိမ်က ထွက်လာခဲ့တယ်။

နာရီဝက်အတွင်း ကျွန်တော့်ကတိအတိုင်း ကျွန်တော် အိမ်ပြန်လာတယ်။ အိမ်တံခါးမကြီးက ပွင့်လျက်ကြီး။ အိမ်ထဲဝင်လိုက်တော့ အိမ်ထဲ မှာ ဆရာဝန်မရှိဘူး။ သူ့ဆေးသေတ္တာလေး ရှိတုန်းပဲဆိုတော့ ရေအိမ်များ ဝင်နေသလားလို့ ရေအိမ်ထဲ သွားကြည့်၊ အသံပြုကြည့်ပေမဲ့ လည်း မရှိဘူး။ ရေအိမ်ခန်းကနေ ပြန်ထွက်လာတော့ ဆေးသေတ္တာလေးက ခုနကနေရာမှာ မဟုတ်ဘဲ နေရာယွင်းနေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကော်ဇောလည်း အနားတွေ ဖွာနေပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ကော်ဇောက မနေ့ကလောက် အခြေအနေ မဆိုးဘူး။ ဒီကြွက် လုပ်သွားပြန်ပြီလို့ ကျွန်တော် တွေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆရာဝန်နဲ့ ကျွန်တော့် ကောင်မလေး ဒီလောက် ကြွက်ကြောက်တတ်မှန်း ကျွန်တော် အစက မသိခဲ့ဘူး။ ဒါပေါ့လေ။ ဒီမြို့မှာ က လူချမ်းသာတွေပဲ များကြတော့ အိမ်တွေ၊ လမ်းတွေ၊ လမ်းကြားတွေမှာ ကြွက်တို့၊ ခြင်တို့ ဆိုတာ မရှိသလောက် သန့်ပြန့်နေတာဆိုတော့ လူချမ်းသာတချို့ကတော့ ကြွက်တွေ ဘာတွေ ကြော

က်ချင်လည်း ကြောက်မှာ ပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ဆရာဝန် ဆေးသေတ္တာ
လေးကို သိမ်းထားပေးလိုက်တယ်။ တစ်ခုခု အရေးပေါ် လိုအပ်တာပဲဖြစ်
ဖြစ် ကျန်ခဲ့တာ သူသိသွားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူလာပြန်ယူမှာ ပဲ။

နောက်တစ်ပတ် ကြာတဲ့ အထိ ကျွန်တော့်ဆရာဝန်ဟာ လာချိန်တန်
တာတောင် မလာဘူး။ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးလည်း မလာဘူး။ ကျွန်
တော်လည်း တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ပြည့်စုံနေတာမို့ ဘယ်သူ့အလာကိုမှ
လည်း သိပ်မမျှော်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို လာလည်တဲ့ ဧည့်
သည် တွေကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတဲ့ ကြွက်တွေကို ရှင်းဖို့ လိုအပ်
နေပြီဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ ကြွက်သတ်ဆေးတွေနဲ့ ကြွက်ထောင်
ချောက်တွေ ကျွန်တော် မြို့ထဲက ဝယ်လာတယ်။ ကြွက်သတ်ဆေးနဲ့ ကြွ
က်ထောင်ချောက်ကို မြို့ထဲမှာ အတော်ရှာယူလိုက်ရတယ်။ ကြွက်ဖမ်းဖို့
လို့ ပြောတာကိုပဲ ဆိုင်ရှင်တွေက ကျွန်တော့်ကို ထူးဆန်းသလို
ကြည့်နေကြတယ်။ နောက်တော့ ပရဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ကျွန်တော်လိုချင်
တဲ့ ကြွက်သတ်ဆေးကို ရလာတယ်။ ကြွက်သတ်ဆေး အစစ်တော့ မဟု
တ်ဘူး ။ ကြွက်သေတယ်လို့ ပြောပြီး ဆိုင်က စပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဆေး။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သေတယ်ဆိုရပြီမို့ ကျွန်တော် အဲဒါပဲ ယူလာလိုက်တယ်။
နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ကြွက်သတ်ဆေးတွေကို အိမ်နံရံထောင့်တွေမှာ ဖြူး
ထားလိုက်တယ်။ ကြွက်ထောင်ချောက်တွေကိုတော့ ကြွက်လာနိုင်တယ်
လို့ ခန့်မှန်းရတဲ့ နေရာတွေမှာ နေရာအမှတ်အသားတွေ လုပ်ပြီး ချထား
လိုက်တယ်။ ခြံထဲက ပုံနေတဲ့ သစ်ရွက် ခြောက်တွေကို မြေဖို့ ပြီး မြှုပ်လို
က်တယ်။ အဲဒါလုပ်ပြီးတော့ ကျွန်တော် အတော်ကြီး မောနေပြီ။ ခဏအ
နားယူ ပြီးတော့ အိမ်ထဲက အမှိုက်ထုပ်တွေကို လမ်းမထောင့်က မြူနီစီ
ပယ် သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာမှာ သွားချထား လိုက်တယ်။ အိမ်ပြန်လာ
တော့ ကြွက်ထောင်ချောက်တွေ အရာယွင်းနေပြီလားလို့ ကျွန်တော် ကြ

ည့်လိုက်မိသေး။ ဘာအရာမှ မယွင်းသေးဘူး။ ကော်ဇောက် အနာတွေ ဖွာနေတာ ကျွန်တော်ပြန်မတိထားဘူး။ ကြွက်က ဘယ်နေ့မှ သေမယ်မ သိဘူး။ ကော်ဇောက်ကို ဒီကောင်တွေ ကိုက်တိုင်းသာ အနားလိုက်တိနေရ ရင်တော့ ကျွန်တော့် ကော်ဇောလည်း ကြာရင် စားပွဲခင်းဖြစ်တော့မယ်။ ဒီတော့ အနားတွေ အကုန်လုံးကို ညီညီညာညာ ဖွာလိုက်ဖို့ ကျွန်တော် အကြံရတယ်။ ဒီတစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် ပင်ပန်းထားတာ လုံလောက်ပြီဆိုတော့ နောက်နေ့မှ လုပ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးမိတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ပြောင်းလာတာကို သိတဲ့ မိတ်ဆွေတချို့က လာလည် ကြပေမယ်လို့ ကျွန်တော့်အမေကတော့ တစ်ခါမှ မလာဘူး။ ကျွန်တော် လည်း သူ့အိမ် မသွားဖြစ်ဘူး။ တစ်မြို့ထဲနေနေပေမယ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်မှာ ပဲ နေပျော်နေတဲ့ အတွက် အမေအိမ်ကိုတောင် ကျွန်တော် တ ခုတ်တရ သတိမရဘူး။ စားရေး နေရေးအတွက် အမေပေးထားခဲ့တဲ့ ပို က်ဆံနဲ့ လုံလောက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘာသာလည်း အလုပ်လေးဘာလေး ရတတ်တော့ ခြိုးခြံနေရုံနဲ့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်စာက အဆင်ပြေနေတယ်။ အဆင်ပြေနေတုန်းမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ သတိမရတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင် တာပဲ။ သေချာတာကတော့ ကျွန်တော် ငြိမ်းချမ်းနေတယ်ဆိုတာပဲ။ ကျ န်းမာရေးလည်း ကောင်းလာတယ်။

ဆရာဝန်နဲ့ ကောင်မလေး ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ ထွက်သွားတဲ့ နေ့ ကစပြီး နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်အိမ် လာလည်တဲ့ ဧည့်သည် တွေမှာ ထူး ထူးခြားခြား ပြဿနာမျိုးတွေ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဆရာဝန်နဲ့ ကောင်မ လေးကတော့ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်မလာတော့ဘူး။ ကျွန်တော်က နဂိုကကို ဆေးသောက်ဖို့ မုန်းတဲ့ လူ ဖြစ်သလို ရည်းစားကြောင့် အာရုံလည်း မ နောက်တော့တာကြောင့် သူတို့ ကို ထွေထွေထူးထူး ဘာခံစားချက်မှ သိ ပ်မဖြစ်မိဘူး။ ကျွန်တော် ကြွက်ထောင်ချောက်တွေ ချလိုက်တဲ့

နေ့ကစပြီး အဲဒီကြွက်တွေ မလာတော့တာ ခုချိန်ထိပဲ။ တစ်ကောင်မှ လည်း မမိဘူး။ အိမ်နဲ့ ခြံ သန့်ရှင်းရေးကို ကျွန်တော် အလုပ် ဘယ်လိုများ နေပါစေ၊ ဦးစားပေးပြီး အမြဲလုပ်ဖြစ်တယ်။

နေရာသစ်မှာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ နေသားကျလာတော့ နေရာသစ်ကို နေရာဟောင်းထက် ပိုပြီး နှစ်သက်လာတယ်။ ခြံထဲမှာ မီးလုံးလေးတွေ ဆင်တယ်။ အိမ်ထဲမှာ တချို့ မှောင်နေတဲ့ နေရာတွေအတွက် မီးဆင်တယ်။ စုထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေထဲက အနှစ်သက်ဆုံး ပန်းချီကားတွေကို နည်းနည်းနဲ့ ကျဲကျဲ ချိတ်တယ်။ ပန်းချီကား တစ်ချပ်ချင်းစီ အပေါ်မှာ မီးချောင်းသေးသေး မှီခိုမှီခိုလေးတွေ တပ်တယ်။ နေရာသစ်က ကျွန်တော်နဲ့ ကံစပ်တယ်လို့ ကျွန်တော် ခံစားရတယ်။ ဒီကို ပြောင်း လာပြီးမှ ကျွန်တော့်ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းလာသလို အလုပ်ကလေးတွေလည်း ခပ်စိပ်စိပ်ရရလာတယ်။ ကျွန်တော် စပ်ထားတဲ့ သီချင်းတွေထဲက သုံး၊ လေးပုဒ်လောက်လည်း ရောင်းရတယ်။ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိတဲ့ နာမည်ကြီး ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းချီကားချပ် တစ်ချပ် ရောင်းလိုက်ရသေးတယ်။ ငွေပိုလျှံလေး ရလာပေမယ့်လို့ ကျွန်တော် မသုံးဘူး။ နာရေးဗျာရေးနဲ့ တခြား လိုအပ်လာတာတွေ ရှိလာနိုင်တဲ့ အတွက် စုထားတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဝါသနာတူ မိတ်ဆွေသုံးယောက် ရလာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပိုင် တီးဝိုင်းလေးတစ်ခု ထောင်လိုက်ကြပြီး အားလုံး ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ပဲ စုနေကြတယ်။ စားရေးသောက်ရေးအတွက် အားလုံးကိုယ်စီ အချိုးကျ စိုက်ထုတ်ကြတယ်။ အိမ်နဲ့ ခြံ သန့်ရှင်းရေးကို အလှည့်ကျ တာဝန်ယူကြတယ်။ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်၊ အရက်သောက်ခွင့်၊ မူးယစ်ဆေးသုံးခွင့် ကျွန်တော် မပေးဘူး။ အပြင်က သုံးပြီး ပြန်လာရင်လည်း အနံ့တွေ အငွေ့တွေ တတ်နိုင်သလောက် ပါမလာအောင် သူတို့ ကို ဂရုစို

က်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းတွေကြောင့် အဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး ပထမတစ်ပတ်မှာ တင် လိဒ်ဂစ်တာသမား ထွက်သွားတယ်။ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ အဆင်ပြေတယ်။ အားလုံး ဟာ နေသားတကျ အစီအစဉ် တကျပဲ။

ကြာသပတေး တစ်ရက်မှာ တော့ ကျွန်တော် ခြံထဲမှာ အမှ ကြံရှင်းပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာတယ်။ ကျွန်တော့် အဖော်နှစ်ယောက် ကို အိမ်ထဲမှာ မတွေ့ရဘူး။ ခုနကတင် ကျွန်တော် ခြံထဲဆင်းသွားတော့ သူတို့ ရှိနေကြသေးတယ်။ အပြင်များ ထွက်သွားသလားလို့ နေ့လယ်စာ စားဖို့ ကျွန်တော် စောင့်နေသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ညနေစောင်း ကျွန် တော် လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့ အချိန်အထိ သူတို့ ပြန်မလာသေးဘူး။ စောင့် စောင့် စောင့်နဲ့ ပဲ အရင်လူတွေလိုပဲ သူတို့ နှစ်ယောက်လည်း ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားကြပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်က ကြွက် တွေ ပြန်ရောက်နေပြီလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သိလိုက်တယ်။ အိမ်ပြန် တော့ ကျွန်တော် ကြွက်သတ်ဆေးတွေ ထောင်ချောက်တွေ ထပ်ဝယ်သွားတယ်။

ကြွက်သတ်ဆေး ဝယ် လာပြီးတော့ ဒီကောင်တွေ ထပ်မလာပြန်ဘူး ။ အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ အချိန်တွေဆို ဘာသံမှ မကြား၊ ဘယ်ဟာမှ လည်း ပျက်စီးတာမျိုး မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့ အဲဒီနောက်ပိုင်း တော့ ကျွန်တော်အလုပ်ရှိလို့ အပြင်ထွက်သွားတိုင်း ပြန်လာရင် အိမ်မှာ ခြေရာလက်ရာတွေ ပျက်နေတာကို တွေ့တွေ့လာရတယ်။ ကြက်ဥတွေ ကွဲနေတာ၊ ရေချိုးခန်းလိုက်ကာစတွေ ပြနေတာ၊ အဝတ်အိတ်တွေကို ကိုက်ဖြတ်ထားတာ စသဖြင့် အစုံပဲ။ ဂစ်တာကတော့ ကျွန်တော် ဘယ် သွားသွား သယ်သွားလို့ ရပေမဲ့လို့ အဝတ်အိတ်တွေကိုတော့ ဘယ်သွား သွား သယ်သွားလို့ မရတာမို့ ဗီရိုအသေးလေး တစ်လုံးဝယ်ပြီး အဝတ်

တွေ ထည့်ရတယ်။

အိမ်က ကြွက်တွေဟာ အရမ်းလည်တယ်။ ကျွန်တော် ရှိနေတဲ့ အချိန် ဘယ်တော့မှ မလာဘူး။ ကြွက်သတ်ဆေးတွေ ဖြူးထားတဲ့ နေရာတွေကိုလည်း လုံးဝမလာဘူး။ ထောင်ချောက်ဆို ဝေးရောပဲ။ ဒီလောက်လည်တဲ့ ကြွက်တွေဟာ ကြွက်ဖြစ်ဖို့ တောင် မကောင်းဘူး။ လူသာဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်လည်တဲ့ ပတ်တဲ့ ကောင်တွေ ဖြစ်နေလိမ့်မလဲ။ ဒီကောင်တွေကို ဖမ်းမိဖို့ ကျွန်တော် အိမ်မှာ ပဲ နေမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ ဒီကောင်တွေ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန် ရောက်လာရင် ကျွန်တော် အဆင်သင့်ဖမ်းဖို့ ဖြစ်နေမှာ ။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လမ်းလျှောက်ဖို့ ဈေးဝယ်ဖို့ လောက်က လွဲရင် အပြင်ထွက်လေ့ မရှိဘူး။ ကြွက်တွေ နှောင့်ယှက်တတ်တဲ့ အချိန်တွေကို ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ကြွက်တွေက အိမ်ထဲမှာ ကျွန်တော် မရှိတဲ့ အချိန်တွေကျမှ အိမ်ကို လာတဲ့ လူတွေကို နှောင့်ယှက်လေ့ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ရှိနေရင်တော့ သူတို့ လှုပ်တောင်မလှုပ်ဘူး။ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိနေရင်လည်း ဒီကောင်တွေ သောင်းကျန်းတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် အိမ်ထဲမှာ မရှိတဲ့ ပုံစံလုပ်ပြီး ဒီကောင်တွေကို တစ်ပတ်ရိုက်ရမယ်လို့ အကြံဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့တော့ အိမ်ထဲမှာ ကြွက်သတ်ဆေးတွေဖြူး ထောင်ချောက်တွေ ချပြီး အိမ်တံခါးမကြီးကို သော့ခတ်ပြီး အပြင်ထွက်တဲ့ ဟန် ကျွန်တော်လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ကို တစ်ပတ်ပြန်ပတ်ပြီး နောက်ဖေးပေါက်ကနေ အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်တယ်။ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်မှာ တံခါးကို လော့ခ် ချပြီး တိတ်တိတ်လေး နေနေလိုက်တယ်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ ကြာမယ်ထင်တယ်။ အောက်ထပ်မှာ လှုပ်ရှားသံတွေ ကြားလာရတယ်။ ပထမဆုံး စန္ဒရားခလုတ်တွေ တတောင်တောင် မြည်သံကို စကြားရတယ်။ ပထမတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း၊ နောက်တော့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း။ ထင်တာတော့ ဒီကောင်တွေ သုံး၊

လေးကောင်ထက် မနည်းလောက်ဘူး။ ပြီးတော့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း ကြီးလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီအသံနဲ့ တစ်ဆက်တည်း မီးဖိုချောင်ထဲက အသံတွေလည်း ကြားရတယ်။ ပန်းကန်တစ်ချပ် ကွဲသွားတဲ့ အသံ ကြားတယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်စတွေကို ကိုက်ဖြတ်နေသလို အသံတွေ၊ ဟင်းခွက်တွေ လှန်နေသံတွေလည်း ကြားရတယ်။ တစ်သံက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ၊ နောက်တစ်သံက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ဖြစ်တာကြောင့် ကျွန်တော့်အခန်းနဲ့ နီးတဲ့ မီးဖိုဘက်ခြမ်းက ကြွက်တွေကို အရင်ရိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ခြေသံကို အလုံဆုံးထားပြီး အောက်ထပ်ကို ကျွန်တော် ဆင်းတယ်။ အသံတွေက ကြားနေရတုန်းပဲ။ လှေကားရဲ့ အောက်ဆုံးထပ်ကို ရောက် လာပြီမို့ လက်ထဲက အဝတ်လျှော်တဲ့ တုတ်ကို တင်းတင်းပြန်ဆုပ်လိုက်တယ်။ မီးဖိုချောင်ဘက်ကို ခေါင်းထုတ်ပြီး ချောင်းလိုက်တယ်။ ရေခဲသေတ္တာနဲ့ ကွယ်နေတာမို့ လည်ပင်းကို တော်တော်ရှည်ရှည်ထားပြီး ချောင်းရတယ်။ အသံတွေ တိတ်သွားပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်လုံးထွက်ပြီး တုတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်တယ်။ ဘာကောင်မှ မတွေ့ရဘူး။ ဟင်းခွက်တွေ လန်လျက်သား၊ ပန်းကန်အကွဲကလည်း ကြ မ်းပြ င် ပေ ၊ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ။ အိမ်ရှေ့ခန်းက စန္ဒရားသံလည်း မကြားရတော့ဘူး။ အိမ်ရှေ့သွားကြည့်တော့ စန္ဒရားအဖြူ ခလုတ်တွေထဲက ခလုတ်နည်းနည်း အထဲကို သိသိသာသာ ကြီး ကျုံ့ဝင်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ထူပူသွားတယ်။ ဒါအမေလုံးဝအထိမခံဘဲ အလှူကြည့်ခဲ့တဲ့ စန္ဒရား။ ခု ခလုတ်တွေ ကျုံ့နေပြီ။ အမေအိမ်ကို လာလို့ မတော်တဆမြင်သွားရင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရပါ့ ။ အမေကတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ကွက်မလားပဲ။ ကော်ဇောတွေလည်း ပြလို့ ။ ကော်ဇောပြတာ ပန်းကန်ကွဲတာတွေက ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေမို့လို့ သိပ်ပြဿနာ မရှိပေမယ့်လို့ စန္ဒရားကတော့ အတော် ပြဿနာ ရှိတ

ယ်။ အမေ ကျွန်တော်ကို တစ်သက်လုံးစိတ်ဆိုးသွားနိုင်တဲ့ ကိန်း။ ဒီ သောက်ပြဿနာ ရှာလွန်းလှတဲ့ ကြွက်တွေကို ကျွန်တော် အတော် စိတ် တို ဒေါသထွက်လာတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ပထမဆုံးလုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကတော့ ဂစ်တာကြိုး သွားဝယ်တဲ့ ဆိုင်က ဆိုင်ရှင်ကို အဲဒီ စန္ဒရားကို လာကြည့် ပေးဖို့ ခေါ်ရတာပဲ။ ဆိုင်ရှင်က ဒီနေ့တော့ မအားလို့ နောက်တစ်နေ့မှ လာကြည့်ပေးပါမယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီနေ့လာလို့ မရဘူးလား လို့ ကျွန်တော် ထပ်မေးတော့ ဆိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့စ ပ်စပ် ပြန်ကြည့်ပြီး ဒီ ... နေ့ မ... အား ... ဘူး လို့ တစ်လုံးချင်း ပြန် ပြောတယ်။ အိုကေလို့ ကျွန်တော် ပြောပြီး ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာ တော့ အိမ်ထဲမှာ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးလားလို့ သူက လှမ်းမေးတယ်။ ကျွန် တော် သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူက ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြန်ပြောတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် ထင်လို့ လဲလို့ ကျွန် တော် သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်တယ်။ သူ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို နှစ်စက္ကန့် လောက် စိုက်ကြည့်နေပြန်တယ်။ တစ်ခုခုကို ပြောချင်သလိုလို၊ မေးခွန်း ထုတ်ချင်သလိုလို သူ့အမူအရာကို ကျွန်တော် မကွဲပြားဘူး။ ဟင် ... လို့ ကျွန်တော် ထပ်မေးတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့် နေရာက သ တိပြန်ဝင်လာသလို မျက်တောင်တစ်ချက် ခတ်ရင်း (အထွေအထူး မထင်ပါဘူး။ သိတယ်မို့လား၊ ဈေးဆိုတာက မိန်းမတွေ များ တယ်လေ) လို့ . .. မယောင်ရာ ဆီလူး သူ ပြန်ဖြေတယ်။ သူ့ပေါတောတော အဖြေကို ကျွန်တော် အဆုံးထိ နားထောင်နေလိုက်ပြီး သူ့စကားဆုံးတာနဲ့ မနက်ဖြန် လာမယ်ဆိုတာ သေချာသလားလို့ ကျွန်တော် မေးလိုက်တယ်။ သူက မနက်ဖြန် မအားလည်း သန်ဘက်ခါတော့ လာဖြစ်အောင် လာပါမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာတော့ ဆိုင်တံခါးဝမှာ

တပ်ထားတဲ့ ဘဲလ်ကို တီးခဲ့တယ်။ ဆိုင်လူခေါ်ဘဲလ်သံက ဆိုင်ရှင်အသံ လိုပဲ။ ဘယ်လိုမှ နှစ်လိုဖွယ် မကောင်းဘူး။ လူခေါ်ဘဲလ် အစား လူနှင့် ဘဲလ်လို့ ခေါ်ရမဲ့ ဘဲလ်မျိုး။

ဥဩတွန်သံတွေ ကြားရတယ်။ မြို့လယ်က မီးပွိုင့်က စိမ်းလိုက်ဝါ လိုက်နဲ့ ဘယ်ဟာကို ယုံရမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ဘေးက ကားတွေက လည်း မီးပွိုင့်ကို ကြည့်ပြီး ရှေ့တိုးလိုက် နောက်ဆုတ်လိုက်တွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ကျွန်တော် ကားရပ်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် နောက်က မောင်းလာတဲ့ ကားတွေပါ လိုက်ရပ်ကုန်တယ်။ ကားထဲက အက်ဖ်အမ်မှာ ရာသီဥတု သတင်း လာနေတယ်။ ဒီနေ့ ရာသီဥတု သာယာမှာ မို့ ဒီနေ့အဝတ်တွေ လျှော်မယ်ဆိုရင် လျှော်လို့ ရကြောင်း လေလှိုင်းထဲကနေ ချောကလက်လိုလို ကလေးတွေစားတဲ့ ယိုယိုလိုလို အသံမျိုးနဲ့ သတင်းကြေညာနေတယ်။ အက်ဖ်အမ် နောက်တစ်လိုင်း ပြောင်းလိုက်တော့ ခရက်ခ်လို့ ခေါ်တဲ့ သီချင်းအမျိုးအစား အသစ်တစ်ပုဒ် ကြေညာနေတယ်။ ဒီသီချင်း အမျိုးအစားက အတော်ကြီးကို ကျန်းမာရေးကောင်းတဲ့ လူတွေမှ ဆိုလို့ ရတဲ့ အမျိုးအစားမျိုး။ ကျွန်တော့်လို အဆုတ် မကောင်းတဲ့ လူ ဆိုရင်တော့ ဆိုရင်း သေမှာ ပဲ။ ခရက်ခ် ဆိုနေတဲ့ လူတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီသီချင်း အမျိုးအစားတွေကို ကြားလိုက်တာနဲ့ နားထဲကနေ ချောင်းတွေ ဆိုးလာတယ်။

ကားလမ်းဘေးမှာ အဘွားကြီးတစ်ယောက် ရောင်းတဲ့ နွားနို့ဆိုင်ရှိတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ နွားနို့သောက်နေတဲ့ လူလေး၊ ငါး၊ ဆယ်ယောက်လောက် ရှိတယ်။ ကျွန်တော်သာ ဆိုရင်တော့ ဒီလောက် နေပူနေတဲ့ အချိန်မှ နွားနို့ မသောက်ဘူး။ သောက်ဖြစ်ရင်လည်း ဆိုင်မှာ တော့ မသောက်ဘူး။ ကားဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ပန်းရောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သတင်းစာ လက်ပွေ့သည် ကလေးမလေး တစ်ယောက် ရောက်

လာကြတယ်။ တအားပူနေတဲ့ နေက ရုတ်တရက် ရိပ်သွားတယ်။ ဟိုဘက် တောင်တွေဆီက အရိပ်တွေ ရောက်လာသလိုမျိုး။ မိုးပေါ်ကနေ အာကာသယာဉ်တစ်စီး ဖြတ်သွားတာ တွေ့တယ်။ သူ ဖြတ်သွား ပြီးတော့ နေက ပြန်ပူလာတယ်။ မိုးပေါ် မော့ကြည့်နေတဲ့ အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့လက်ထဲက ပန်းတွေဟာ လန်းနေတုန်းပဲ။ သူကတော့ ခြေထောက်တစ်ဖက် ပြတ်နေတယ်။ သူ့ကို သနားလို့ ပန်းဝယ်လိုက်မယ်လို့ တွေးလိုက်ပေမယ့်လို့ သူရောင်းတဲ့ ပန်းမျိုးတွေ ကျွန်တော့်ခြံထဲမှာ ရှိနေတာကြောင့် ကလေးမလေးဆီက အားကစားဂျာနယ်တစ်စောင် ဝယ်လိုက်တယ်။

နောက်နှစ်ရက်လောက်နေလို့ အပြင်ထွက်ဖြစ်ရင်တော့ တာယာလဲရမယ်။ နေတအားပူတာရယ်၊ ပန်းတွေ ပါးနေတာရယ်၊ တာယာ တစ်ခါမှ မလဲဖူးတာရယ်ကြောင့် အပြင်ထွက်ဖြစ်ရင် တာယာသွားလဲရမယ်။ ကားထဲက အဲကွန်းဟာ အပူဒဏ်ကို မနိုင်ဘူး။ နေတအားပူတော့ ဖုန်လည်း တအားထူတယ်။ ကားလည်း ရေဆေးသင့်နေပြီ။ အိမ်ရောက်မှ ပန်ကာဖွင့်ရမယ်။ ရေအေးအေးလေး တစ်ခွက်သောက်ရင်း စာလေး ဘာလေး ဖတ်ရမယ်။ အတွေးနဲ့ ပဲ ခြံထဲ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ပေါ်တီကို အောက် ကားရပ်လိုက်တာနဲ့ အထဲမှာ အသံတွေ ကြားနေရပြန်ပြီ။ ဒီကောင်တွေ ပြန်ရောက်နေပြန်ပြီ။ ကျွန်တော် ဒေါသနဲ့ တံခါးကို သော့ဖွင့်ပြီး ချက်ချင်း ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ကန်ဖွင့်လိုက်တယ်။ ထုံးစံ အတိုင်းပဲ ကြွက်တွေဟာ လျင်လျင်မြန်မြန်နဲ့ ထွက်ပြေးသွားကြပြန်ပြီ ထင်တာပဲ။ တစ်ကောင်တစ်စီးမှ ကို မတွေ့ရပြန်ဘူး။ ဧည့်ခန်းဟာ ကော်ဇောပြရာစာတွေနဲ့ ဖွဲ့စာကြနေတယ်။ ပန်းချီကားတွေ ကြမ်းပေါ် ပြုတ်ကျနေတယ်။ တချို့ကားတွေက ချိတ်ပေါ်မှာ တစ်ဖက်ချိတ်လျက် တစောင်း အနေအထားကြီး။ ကျလုလု ကျလုလုနဲ့ လှုပ်တုပ် လှုပ်တုပ်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်

တော် ပန်းချီကားတွေကို အရင် ပြန်ပြေးချိတ်လိုက်တယ်။ ပန်းချီကားတွေ ပေါက်ပြဲကုန်ရင်တော့ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကိုပါ မီးနဲ့ ရှို့မိမလားပဲ။ ကံကောင်းလို့ ကားတွေ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော် သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ ကော်ဇောဟာ အတော်ကြီးကို ပြွဲနေပြီ။ အနားတွေကလည်း ရစရာမရှိအောင် ဖွာလန်ကြဲနေပြီ။ ကော်ဇောကို ထပ်တိဖို့ ကျွန်တော် မတွေးတော့ဘူး။ လိပ်ပြီး သိမ်းလိုက်တယ်။ အခန်းထောင့်မှာ ထောင်ထားလိုက်ပြီး မွစာတွေကို တံမြက်စည်းနဲ့ ပြန်ရှင်းလိုက်တယ်။ တံမြက်စည်း လှည်းနေတုန်း အပေါ်ထပ်က အသံကြားပြန်တယ်။ ဘယ်အခန်းကလဲလို့ ကျွန်တော် မှန်းဆလိုက်တယ်။ ပန်းချီကားတွေ ထားထားတဲ့ အခန်းနားက လာနေတဲ့ အသံ။ ကျွန်တော် ဒေါသ ဖြစ်သွားပြီး တံမြက်စည်းတုတ်ကို လက်က တင်းတင်းကိုင်လို့ အပေါ်ကို ပြေးတက်သွားလိုက်တယ်။ လှေကား ပေါ်တက်လာတဲ့ အသံကြားတာနဲ့ အပေါ်ထပ်က အသံတွေ တိတ်သွားပြန်တယ်။ ပန်းချီကားထားတဲ့ အခန်းတံခါးက ပွင့်နေတယ်။ ကျွန်တော် မနေ့ညက ပန်းချီကားအခန်းထဲ ဝင်ပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်သေးတယ်။ တံခါးပြန်ပိတ်ခဲ့တာ နေရာမကျဘူးထင်တယ်။ ခုတော့ ပွင့်လျက်သား။ သတိမေ့တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဆဲရေးလိုက်ပြီး အခန်းထဲ အလောတကြီး ပြေးဝင်လိုက်တယ်။ အခန်းထဲက မီးချောင်းကို ဖွင့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော့် တစ်လောကလုံး ချာချာလည်သွားသလိုပဲ။ မျက်လုံးထဲမှာ ပြာသွားပြီး မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့လာတယ်။ ချောင်း လေး၊ ငါး၊ ဆယ်ချက် အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ ဆိုးမိသေးတယ်။ ချက်ချင်းပဲ မောလာတယ်။ မောတာကို ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းလာတဲ့ ပန်းချီကားတွေ၊ ပန်းချီကားတိုင်း၏ အလယ်တည့်တည့်မှာ အပေါက်အဝိုင်းအကြီးကြီးတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ပန်းချီကားတွေ အကုန်လုံးကို

စုထပ်ပြီး အပေါ်ကနေ ဒရေလ်နဲ့ စက်ဝိုင်းပုံစံကြီး လှည့်ဖောက်သွားသလိုမျိုး။

နှမြောစိတ်၊ ဒေါသနဲ့ ဝမ်းနည်းမှုတွေ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်လှည့်စီ ဒါမှ မဟုတ် ရမ်ဒမ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ခံစားမှုပေါင်းစုံ စုပေါင်းပြီး ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ ဒေါသနဲ့ ရင်ဟာ မောက်လာလိုက်၊ ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ ပြန်နိမ့်ကျသွားလိုက်၊ မောတဲ့ စိတ်ကြောင့် ရင်ဟာ ပြန်မောက်လာလိုက် ၊ နှမြောတသစိတ်ကြောင့် ပြန်နိမ့်ကျသွားလိုက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အချိန်အတော်ကြာတဲ့ အထိ ခံစားမှုကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီပန်းချီကားတွေကိုရဖို့ ကျွန်တော် ခရီးအတော်များများ သွားသင့်ရင် သွားခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ အတော်များများကို သုံးခဲ့ရတဲ့ အပြင် တစ်ခါတလေများ အမေ့အလုပ်ထဲ ထည့်ဖို့ ပိုက်ဆံတွေကိုပါ အမေသိအောင် တစ်မျိုး၊ အမေ မသိအောင် တစ်မျိုး ယူခဲ့ရတာတွေလည်း ရှိရှိပဲ။

ဒီဘက်ထောင့်က ပန်းချီကားဆိုရင် အဲဒီပန်းချီဆရာက မရောင်းဘူးလုပ်နေလို့ အပေးအယူတွေ လုပ်လိုက်ရတာ အပြင်းအထန်ပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူက သူ့ကို Boney M. ရဲ့ သီချင်းဖြစ်တဲ့ ရက်စ်ပူတီင် သီချင်းကို တစ်ညလုံး ဂစ်တာတီးပြီး ဆိုပြမယ်ဆိုရင် အလကားပေးမယ်လို့ ပြောလာတယ်။ တတ်နိုင်သလောက် အကောင်းဆုံးစိတ်ထည့်ပြီး ဆိုပါလို့ လည်း ကျွန်တော်ကို ပြောတယ်။ ခုဖြစ်နေတဲ့ အနေအထားနဲ့ သူဆိုခိုင်းတဲ့ သီချင်းအတွဲအစပ်ဟာ အတော်ကို အူကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ အတွဲအစပ်ပဲ။ ပြီးတော့ တစ်ညလုံး ဂစ်တာသံနဲ့ အဆိုသံမစဲဘဲ ပဋ္ဌာန်းရွတ်သလို တရစပ်ဆိုခိုင်းတဲ့ ကိစ္စကြီးက အတော်ကြီးကို ပေါ်တောတော အနေအထားကြီး။ ပဋ္ဌာန်းရွတ်တာကမှ ဂါထာတစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ပြောင်းရွတ်သွားရတာမို့ တော်သေးတယ်။ ကျွန်တော့် ခုဟာက သုံးမိနစ်ကျော်စာ

လောက် သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကို တစ်ညလုံး အသံမစဲဘဲ ဆိုပြနေရမယ် ဆိုတော့ ... ။ ပြီးတော့ မူရင်း လေးယောက် ဆိုခဲ့တဲ့ သီချင်းမြူးမြူးကို ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ...။ တခြားရွေးချယ်စရာလည်း ပေး မဲ့ပုံမပေါ်တော့ အဲဒီတစ်ညလုံး သူ့ရှေ့က ခုံမှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကို တီးရင်း၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်တည်းကို ဆိုရင်း အချိန်ကုန်လိုက်ရတယ်။ ပန်း ချီဆရာဟာ ကျွန်တော့်သီချင်းကို သေသေချာချာ နားစိုက်ထောင်နေတဲ့ ပုံ မပေါ်ဘဲ သူ့ဟာသူ ပန်းချီဆွဲနေတာကြောင့် ကျွန်တော့်အားထုတ်မှုကို ဂရုမစိုက်လေခြင်း လို့ ဒေါသ တော်တော် ဖြစ်မိတယ်။ ဒီပန်းချီဆရာပုံစံ က သူ့ပန်းချီပညာက လွဲလို့ တခြားအရာတွေအားလုံးဟာ အနုပညာ မ ဟုတ်ဘူး လို့ ခံယူထားပုံပဲ။ သူက သူ့ဟာသူ ပန်းချီဆွဲနေရင်း တစ်ချက် တစ်ချက်မှ ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်တတ်တယ်။ မနက်လင်းခါနီးတော့ ကျွန်တော့်ကို သီချင်းအဆိုရပ်ခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော် ဂစ်တာတီး တာရပ် လိုက်ရင်း တံတွေးတစ်ချက် မျိုချလို့ မျက်နှာကြက်ကို မောပန်းတဲ့ စိတ် နဲ့ တခြား အကြောင်းပြချက် မရှိဘဲ မော့ကြည့်နေလိုက်တယ်။ လည်ချောင်းတွေထဲမှာ ဆူးပန်းသေးသေးလေးတွေ ပွင့်နေသလို ခံစားရ တယ်။ လက်ချောင်းတွေကို မနည်း ပြန်ဖြန့်ရတယ်။ ပန်းချီဆရာက ကျွန်တော့်ကို သူ့ရဲ့ နောက်စေ့ကပ်နေတဲ့ မျက်ကွင်း ညိုညိုကြီးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်ခုခု ရှာနေသလိုမျိုး။ ပြီး တော့ သူ့ပန်းချီကားပေါ် မျက်လုံးပြန်ရွှေ့သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးစု တ်ချက် ရောက်တဲ့ အထိ ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ သူ ပန်း ချီဆွဲနေတာကို ကြည့်ရင်း ညက ဂစ်တာထိုင်တီးတဲ့ ခုံပေါ်မှာ ခေါင်းအုံး ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

ပန်းချီဆရာက သူ့ကတိအတိုင်း ကျွန်တော်သဘောကျတဲ့ ပန်းချီ ကားကို ပေးလိုက်ပါ့မယ်လို့ ပြောတာ ကိုတောင် ကျွန်တော် ဝမ်းမသာ

တော့ဘူး။ အနုပညာကို ခံစားတတ်ကြတဲ့ လူချင်း အတူတူ ကျွန်တော့်ခံစားချက် ကို သူသိမှာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော့်ကို သူ လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး။ ဒါမှ မဟုတ် သူနဲ့ မတူတဲ့ အနုပညာရပ်တစ်ခု အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို အရေးမလုပ်ဘူး။ ဒါမှ မဟုတ် ပန်းချီပညာရပ်က လွဲလို့ တခြား ဘယ်အနုပညာ ပညာရပ်ကိုမှ အထင်မကြီးဘူး။ သူ့မျက်နှာမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခံစားချက် ဥပမာ အားနာတာမျိုး ... ဖြစ်လာမလားလို့ သတိထားကြည့်မိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ သူ့မျက်နှာဟာ မနေ့ညနေက ကျွန်တော် သူ့ကို စတွေ့စကလိုပဲ ဘာကိုမှ အသက်မရှိတဲ့ မျက်နှာမျိုး။ ကျွန်တော် လက်ညှိုးထိုးပြတဲ့ သူ့ပန်းချီကားကို နောက်ဆုံးကြည့်သလို အကြည့်နဲ့ အတော်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖိုးရိုးဖားရား ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပန်းချီကားကို ဆီစိမ်စက္ကူအညိုတွေနဲ့ အသေအချာ သူ့ကိုယ်တိုင် ထုပ်ပိုးပေးပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးတယ်။ ကျွန်တော် လှမ်းယူလိုက်ပြီး ပြန်တော့မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တောင် မပြောတော့ဘူးလားလို့ ပြန်မေးတယ်။ ကျွန်တော် ပန်းချီကားချပ်ကို ဖိုင်တွဲ ပိုက်သလို ပိုက်ထားရင်း (လိုတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား) လို့ ပြန်မေးလိုက်တယ်။ သူ ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြတယ်။ ပြီးတော့ (ညက ရှင် သီချင်းဆိုနေတာကို ကျွန်မ ကြည့်ရင်း ပန်းချီဆွဲနေတာ ရှင်မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီကားကို ရှင်ကြည့်ချင်သလား) လို့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ သူနဲ့ ကွယ်နေတဲ့ ပန်းချီ Stand ကို ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့ သူက ကိုယ်ကို ယှိပြီး ဖယ်ပေးတယ်။ ကင်းဗတ်စပေါ်မှာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရတာက ကျွန်တော့်ပုံတူ မဟုတ်ဘူး ။ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မိုးရေထဲ ကားပြင်နေတဲ့ ပုံလားပဲ။ လမ်းမတွေပေါ်မှာ မကြာခဏ တွေ့ရတတ်တဲ့ ခပ်ပေါပေါ ပုံရိပ်မျိုး။ သူက ရယ်ပြတယ်။

ကျွန်တော် ပြန်လှည့်ထွက်လာလိုက်တယ်။

ဒီပန်းချီကားတွေ အားလုံးမှာ အမှတ်တရ ဒါမှ မဟုတ် ပြဿနာတစ်ခုစီ အသီးသီး ရှိကြတယ်။ ဒီကားတွေ အားလုံးကို ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်နီးပါး စုဆောင်းခဲ့ရတာ။ ခုတော့ အားလုံးဟာ ဒီကြွက်စုတ်တွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ မျက်စိတစ်မှိတ် ကာလလောက်မှာ တင် အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားပြီ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆယ်နှစ်တာ ကာလ ပန်းချီနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒုက္ခခံခဲ့သမျှ ခုတော့ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်ရပြီ။ တွေးရင်း ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းလာပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ ဒေါသဖြစ်လာပြန်တယ်။ ဒေါသက လိုက်လာတော့ ရင်ထဲက မောလာပြန်တယ်။ မဆိုးတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ချောင်းကလည်း ဆက်တိုက်ပြန်ဆိုးလာပြန်တယ်။ ချောင်းဆိုးရင်း ရင်ထဲမှာ ဖော်မပြတတ်တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ကျွန်တော် ပျို့အန်ချင်လာတယ်။ ပန်းချီကားတွေ ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ပဲ ကျွန်တော် တမင် အန်ချလိုက်မိတယ်။ စက်ဝိုင်း ပေါက်ကြီးတွေနဲ့ ပန်းချီကားတချို့ကို အန်ဖတ်ဖြူဖြူအရည်တွေ သွားစဉ်တယ်။ မြို့ထဲက အဘွားကြီး ရောင်းတဲ့ နွားနို့နဲ့ မလိုင်ဖတ်တွေလိုမျိုး။ ကျွန်တော် အန်ဖတ်တွေကို အကြောင်းရင်းမရှိ ငေးနေမိတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ ဂစ်တာတီးတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေမယ့်လို့ ပန်းချီကားတွေကို အရမ်းကို ချစ်တယ်။ ဒါတွေကိုရဖို့ ဆယ်စုနှစ် တစ်စုစာနီးပါး ဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံပြီး စုဆောင်းခဲ့ရတာ။ ခုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပင်ပန်းထားမှုတွေဟာ ကျွန်တော့် အတွက် မဟုတ်ဘဲ ခုမှ ရောက်လာတဲ့ ကြွက်ကောင်တွေရဲ့ သာယာမှုအတွက် ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီ။ တွေးရင်း ဒေါသကို ထိန်းမရဖြစ်လာတယ်။ ဒေါသကို အစွမ်းကုန် ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ ကြားက ကျွန်တော်အသံကုန်ခြစ်ပြီး အော်လိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူပြီး ဟာနေတယ်။

ရုတ်တရက် အောက်ထပ်မှာ ဗရုတ်ဗရက်အသံတွေကို ထပ်ကြား

လာရပြန်တယ်။ ကျွန်တော် အော်နေတာကို ရပ်ပြီး ပါးပေါ်က မျက်ရည်
တွေကို သုတ်လို့ လက်ထဲက တံမြက်စည်းတုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ရင်း အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းသွားတယ်။ အောက်ထပ်မှာ ကျွန်
တော့်အမေကို တွေ့ရတယ်။ အမေဟာ ကျွန်တော် ဆင်းလာတာတွေ
တော့ ပြေး လာပြီး အတင်းဖက်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ကြွက်တွေဟာ ထွ
က်ပြေးသွားကြပြန်ပြီ။ အမေ့ကို ကျွန်တော် အတင်းဆောင့်တွန်းပြီး ထွ
က်ပြေးသွားတဲ့ ကြွက်တွေကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် လိုက်ရှာနေလို
က်တယ်။ ဘယ်နေရာမှာ မှ မတွေ့တော့ပြန်ဘူး။ ငါ့အဖိုးတန် ပစ္စည်း
တွေ အကုန် ကုန်သွားပြီ။ အကုန်ကုန်သွားပြီလို့ အရူးတစ်ယောက်လို
ကျွန်တော် အော်ဟစ် နေမိတယ်။ အမေက ကြောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လို
က်ကြည့်နေတယ်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော် အော်တာကို ရပ်လိုက်ပြီး
ဒေါသတွေကို ထိန်းလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီကြွက်တွေကို ဖမ်းဖို့ အကြံ
မကြံမိ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တစ်ခါမှ မမိခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ လက်တွဲနေတဲ့
လူတွေဟာ ကျွန်တော့်ကိုတောင် အသိမပေးနိုင်ဘဲ ဒီကောင်တွေရဲ့ နှော
င့်ယှက်မှုကြောင့် ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ထွက်သွားလိုက်ကြတာ။ တ
စ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်။ အခုတော့ ကျ
ွန်တော့်မှာ ကျန်တဲ့ အနှစ်နှစ် အလလ စုဆောင်းခဲ့ရတဲ့ ပန်းချီကားတွေ။
ဘယ်သူမှ မသိတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပင်ပန်းမှုတွေ၊ ကြည်နူးမှုတွေ၊ မျက်ရည်
တွေနဲ့ အပြုံးအပျော်တွေ၊ ဒါတွေအားလုံး ကျွန်တော့်ဘဝထဲကနေ
လပိုင်းအတွင်း တန်းစီပြီး ထွက်သွားကြတယ်။

(ဒီကြွက်တွေ၊ ဒီကြွက်တွေ) ဆိုပြီး ကျွန်တော် ရေရွတ်နေလိုက်တာ
အတော်ကြာပုံပဲ။ အမေက ဘေးကနေ ကျွန်တော့်ကို သိုင်းဖက်ထားတ
ယ်။ ဒီအိမ်က ပြောင်းဖို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ ကျွန်တော့် မျက်ရည်
တွေကို အမေ မမြင်ဘူး။ အမေက ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောနေတာတွေကို

ယုံလိုက်တော့ဖို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ ကိုယ်မမြင်ရတဲ့ အရာတစ်ခု လှုပ်ရှားသွားတာနဲ့ ဒါကို တစ်စုံတစ်ခုလို့ လွယ်လွယ် နာမည်တပ်တတ် ကြတဲ့ လူတွေကိုလည်း တော်တော် အံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒီထဲမှာ ကျွန်တော့်အမေ ပါနေတာကိုက ပိုအံ့သြဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောဘဲ အပေါက်တွေဖြစ်နေတဲ့ ပန်းချီကားတွေ အကုန်လုံးကို ခြံထဲမှာ စုပုံ လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်။ ပန်းချီဆေးနံ့တွေကို မီးလောင်တဲ့ အနံ့နဲ့ ဓာတ်ဆီနံ့တွေ ပ တ ျ ဝ န ျးက ၂၀ ျမ ၂၁ အခိုးမည်းမည်းတွေအဖြစ် လုံးထွေးပျောက်ကွယ်သွားကြတယ်။ မီးလောင်စာ တွေကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ရင်မောနေတာတွေ ပျောက်စပြုလာတယ်။ စိတ်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပြန်ကြည်လင်လာတယ်။ အမေက ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်နေတဲ့ ပုံမျိုးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော် အမေ့ကို စန္ဒရား ခလုတ်တွေ အကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်ဟာ ဒီအကြောင်းပြောဖို့ အသင့်တော်ဆုံးအချိန် မဟုတ်လား။ ဒီပန်းချီတွေအားလုံး မီးလောင်ပြီး ပြာကျသွားပြီးရင် အိမ်ဘေးက လူတွေ၊ မြို့ထဲက လူတွေနဲ့ ကျွန်တော့်အမေ သရဲခြောက်တယ်လို့ ထပ်ပြောကြလိမ့်ဦးမလား၊ ဒီတစ်ခါမှ ထပ်ပြောကြရင်လည်း သူတို့ ကိုပါ ကြွက်တွေနဲ့ အတူ ဒီအိမ်ထဲ မီးထည့်ပြီး ရှို့ဖို့ ပဲ။

January 28, 2017

6:23 PM
